

[Victor Larsen.]

ved Hjælp af sine Reserver. Der maa tilføres ny Kapital.

Naar det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen henviser til, at der findes 120 Mill. Kr., og der er saa og saa mange Reserver, vil jeg gerne over for det ærede Medlem sige: Ja, men det ærede Medlem er dog vist indforstaaet med, at de Reserver aldeles ikke findes som likvid Kapital, de er bundne... (Afbrudelse). Nej, men saa har det ærede Medlem jo Uret i sin Betragtning, for naar disse Kapitaler er bundne i Bygninger, i 8 store Fabrikker og i Saftstationer, i Maskiner og Inventar, saa er det ganske givet, at naar de skal have den nødvendige Driftskapital — og det tror jeg dog, det ærede Medlem er indforstaaet med —, vil det være umuligt at klare Reparationer, Udvidelser og Fornyelser, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen oven i Købet meget skarpt fremhæver, at man maa klare og klare hurtigt, uden Tilførsel af ny Kapital. (Aksel Larsen: Hvordan klarer „Nykøbing“ det?). „Nykøbing“ klarer sig, maa jeg sige det ærede Medlem, foreløbig, men det er jo ogsaa muligt, at Nykøbingfabrikken bliver nødt til at tilføre ny Kapital. Derom har der ikke været Tale foreløbig, men det kan man ikke vide noget som helst om.

Jeg vil gerne sige yderligere, at vi fra mit Partis Side finder det ganske urimeligt, at man nu med løftet Pegefinger forbyder Sukkerfabrikkerne at udvide Aktiekapitalen med ca. $\frac{1}{3}$ af det Beløb, der skal sættes ind til Reparationer og Fornyelser. Det er unægtelig højst ekseptionelt, at man fra Lovgivningsmagtens Side med Handelsministerens udtrykkelige Billigelse finder det rimeligt i selve Sukkerloven at indføre en Bestemmelse, som svinebinder Fabrikernes Handlefrihed. Jeg maa tilstaa, at det har skuffet mig noget at finde den højt-ærede Handelsminister paa denne Linie, efter at den højtærede Minister i sin Fremsettelsestale den 4. Februar i Aar ganske afgjort viste megen Sympati for en Udvidelse af Sukkerfabrikernes Aktiekapital. Jeg ved ikke, om man tidligere i dansk Lovgivnings Historie har set, at noget tilsvarende er praktiseret. Jeg tror, at det, der foreslaas her, er fuldkommen enestaaende, og jeg vil gerne sige for mit Vedkommende, at Bestemmelser af denne Art maa vi paa det bestemteste modsætte os, og vi maa hævde, at Fabrikkerne ikke har fortjent den Behandling.

Med Hensyn til Ændringsforslag Nr. 6 til § 4, der fastslaar, at saa længe Statens Sukkerfond viser negativ Balance, vil man

ikke tillade Udbetaling af mere end 6 pCt., vil jeg ogsaa gerne gøre et Par Bemærkninger. Forslaget er ejendommeligt for det første derved, at man i 1933 og 1934 med en socialdemokratisk Handelsminister glat væk tillod Udbytter paa 7 pCt. Derfor er det ikke helt forstaaeligt, hvorfor man nu er saa voldsomt imod en Udbyttebetaling af en lignende Størrelse, da det jo ganske givet er saaledes, at Pengenes Værdi er faldet meget siden 1933 og 1934. Enhver ved, at det var smaa Aar, enhver ved, at 7 pCt.s Udbytte i 1933 og 1934 repræsenterede meget, meget mere i Købekraft, end $7\frac{1}{2}$ pCt. gør i Dag. Jeg maa derfor sige, at det virker noget forbausende, at man fra Socialdemokratiets Side gaar ind netop for denne Politik. De danske Sukkerfabrikkers Aktier ligger i Dag i en Kurs af ca. 175, og skal vi tage Nykøbingfabrikken, hvad jeg gerne gør, saa forlanges der her af Skattemyndighederne en Kursansættelse af 200, og det vil altsaa sige, at de reelle Udbytter med en Udbetaling af 7,5 pCt. i Virkeligheden ligger paa lidt over og lidt under 4 pCt. Jeg synes ærlig talt, at det er meget beskedent. Jeg kender sandelig Industriforetagender, som paa en helt anden Maade udbetaler Udbytter, og som absolut ikke har ført en saa stilfærdig Politik uden Aktieudvidelser af nogen Art.

Man faar af Ændringsforslagets Formulering det Indtryk, at alt, hvad der har med Fabrikation af Sukker at gøre, er en ren Underskudsforretning, hvor Staten maa hjælpe Fabrikkerne og saa sandelig ikke kan tillade, at de udbetaler mere end de 6 pCt. i Udbytte, men intet er fejlagtigere end en saadan Betragtning. Underskuddet i Sukkerfonden hidrører ene og alene fra, at Befolkningens Forsyning med Sukker gennem alle Krigsaarene har fundet Sted til ekseptionelt lave Priser. Sukkeret er bogstaveligt talt det eneste, der overhovedet ikke er steget siden 1939. Til Trods herfor har Sukkerfabrikkerne indbetalt i Sukkerfonden gennem de første Krigsaar 325 Mill. Kr., fremkommet ved Udførsel af Sukker, Danmarks hvide Guld, hvorved der som Kompensation tilførtes mange livsnødvendige Varer. I de sidste tre Aar, det nuværende inklusive, har det været umuligt med de stadig stigende Fabrikationsomkostninger at udføre saa meget Sukker, at det kunde kompensere Befolkningens Forsyning til 1939-Priserne. Underskuddet i disse tre Aar opgøres til 65 Mill. Kr., men der er altsaa dog endnu et reelt Overskud paa 260 Mill. Kr., indbetalt af Fabrikkerne i Sukkerfonden. At Staten har ført en